

Bistriška:

Zakaj mora čebelica umreti, kadar piči?

Zlati solnčni vranci so privriskali izza Možjance, polili s solnčnimi prameni tiha polja v dolini, vzdramili temne gozdove, se okopali v bistri Kokri in leteli dalje in dalje do okenca in potrkali: Hi-hi-hi! Majdka pa še spi! —

Takrat je odprla Majdka svoje očke, in zlati solnček je skočil vanje, da so zažareli kakor dve drobnji lučki.

»Glej, Majdka, solnček te kliče in vabi. Vstani!« —

Kot blisk je bila punčka oblečena in je vprašala očeta. »Greva na vrt k ptičkom?«

»Ja, greval!«

Majdka ima namreč na vrtu ptičke. Niso to drobne lastovičke ne zvedave siničke ne sitni vrabički. Majdki ptički imajo svojo lepo pobarvano hišico. To hišico jim je napravil Majdkin očka in postavil Majdko, svojo punčko, za pastiričko pri njih. Ti tički so čebelice.

Ali poznaš čebelico, ti Micika in Francelj, ti Katra in Rocec? — Seveda jo poznaš! Morda ti je že kdaj sedla na poredni nosek in ajsa, ajsa, jej, jej — zapičila nekaj vanj, da je bolelo.

Tudi Majdka čebelico dobro pozna. Nekoč jo je ena pičila na debela, mehka lička, drugič na žametno rokico, da je bila hitro vsa zatekla, tretja ji je pa dala poljubček na čelo. Vsi so se takrat smejali, a Majdka je jokala. Seveda, kako ne bi, ko je pa ubožico bolelo?

O, Majdka te ptičke dobro pozna. Ve, da znajo biti hude; a dobro ve, da znajo biti tudi dobre, boljše od cukrčka, ki ga prodaja mož v trgovini. Saj dajo te ptičke-čebelice tisto sladko strd, ki jo mama namaže Majdki na kruhek, da se ji posladka želodček.

Majdka se prime očeta za roko, pa gresta na vrt.

Vrt stoji za vasjo. Prekrasen je z njega pogled na planine. Storžič stoji kakor mogočen kralj, v solnčnih

dneh blesteč in ponosen, na njegovi desni kamenita Križka gora, na njegovi levi zarastli Vaneš-vrh, ostro zasekani Mali Grintovec, široka Zaplata, ljubi griček svetega Jakoba, bogata Potoška gora, in tam v kotu Krvavec. Srednja stena iskri v zlatu, na vrhu se ljubko smehlja v žametni halji mehke trave bela koča. Vrt je v takih dneh kakor živa lepota, ki se koplje v solnčnem zlatu in igra s srebrom dnevne luči. Na njem ima Majdka ptičke — čebelice. Nič se jih ne boji. Smuče se okoli čebelnjaka, kuka skozi panjeva žrela, brska po pesku in poje.

Majdkin očka pregleduje čebelice. Ona pa že spet skače pred panjovi, krili z ročicami in miga z jezičkom. Samo živo srebro je v njej. Naenkrat zajoka in steče k očetu. »Boli, boli, boli!« —

»Kaj pa je?«

»Boli — ptiček.«

»Pokaži!«

»Ne, ne — boli, boli!« —

»Glej ga ptička, sitno čebelico, ravno tvoj mesnati nosek si je izbrala. Globoko je zapičila žgoče želovanj. Oj Majdka, saj ni nič hudega! Malo zemljice bom položil na tvoj nosek, pa ne bo več bolelo.« Tako tolaži in zdravi oče svojo punčko. Naposled je le potolažena, ko sedita na klopci tik čebelnjaka. »Veš, Majdka, zdaj bo pa ptiček, ki te je pičil, umrl!«

Oči Majdkine debelo pogledajo, usta se široko odpro.

»Zakaj?« —

»Poslušaj!« —

»Ko je Bog ustvaril živalce, je bila med njimi tudi čebelica. Ker je bila majhna — ubožica — jo je hotel Bog zavarovati in ji je dal strupeno želó in rekel: »Kogar boš pičila, bo moral umreti. Lepo jo je potem pogladil po mehkem telescu, pihnil na roko, in čebelica je vesela odbrenčala v široki mladi svet. Dobila je še mnogo sestríc. In kadar se jim je kdo zameril ali da jim je solnce preveč grelo telesca, so jezno pikale ljudi in živali, in vsak človek je moral umreti.

Čebelice so pa le naprej pikale ljudi, in ti so mrli in mrli in bilo jih je vedno manj. V nebesih pa so jo-

kali angelci, ker so imeli preveč dela. In dobri Bog je poklical čebelico k sebi in ji rekel: Prehudo delate čebelice na zemlji! Zato vas bom kaznoval. Obdržite svoja žela in branite se z njimi pred sovražniki. A kadar bo katera pičila, bo morala umreti.

Sklonila je drobna čebelica glavico pred Bogom, razpela krilca in odbrenčala pod božje solnce k svojim sestricam, da jim pove o božji jezi.

V tihi žalosti so sklonile čebelice glavice, sedle na jablan in žalovale... Od tistega dne pa mora vsaka čebelica umreti, kadar piči.«

Majdka je žalostna uprla svoje očke v očeta, in nič več je ni bolel nasek. Čebelice so se ji silno smilile. Pred pisani čebelnjak je stopila in kakor da hoče objeti brenčeče ptičke — svoje čebelice — je razklenila ročice.

Anton Žužek:

Angelci.

Ko zvečer se spat odpravim,
angelce lepo pozdravim,
ki pri posteljci stoje:
dva na desni, dva na levi,
dva pri zglavju,
dva pri vznožju,
dva, ki me odeneta,
krila name skleneta,
dva, ki v noči zame bdita,
dva, ki zjutraj me zbudita:
iz nebes so mi poslanci,
bomo si v nebesih znanci,
kadar zadnjikrat zaspim.